

© Editura EIKON

**Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice (CNCS)**

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
URSU, ELLA

Cu viața în vene / Ella Ursu. - București : Eikon, 2026
ISBN 978-606-49-1748-5
821.135.1

Editor: Valentin Ajder

ELLA URSU

Cu viața în vene

E I K O N
București, 2026

Dedicatie / 5

Introducere / 6

Capitolul I. O copilărie altfel / 7

Capitolul II. Un diagnostic mic pentru o viață mare / 9

Capitolul III. Liniștea care țipă în sufletul părinților / 11

Capitolul IV. O greșeală care putea costa totul / 14

Capitolul V. Furtunuri, frig și un dor de tata / 16

Capitolul VI. Recuperarea unei inimi mici și frica de a fi copil / 18

Capitolul VII. Viață în punguțe de sânge / 20

Capitolul VIII. Înainte să curgă viața / 22

Capitolul IX. Așteptând viața / 24

Capitolul X. Când speranța părea că se rupe / 26

Capitolul XI. Dumnezeu nu uită pe nimeni / 29

Capitolul XII. Pompeia care îmi ținea visurile în viață / 32

Capitolul XIII. Un trup mic, o luptă mare / 35

Capitolul XIV. Târziu, dar nu prea târziu / 38

Capitolul XV. Robotul cu suflet / 41

Capitolul XVI. „Tati, eu mor” / 43

Capitolul XVII. Cum m-am ridicat / 46

Capitolul XVIII. Viața după toate acestea / 49

Capitolul XIX. Am vrut să fug de mine, dar m-am regăsit în cuvinte / 52

Capitolul XX. Iubirea care nu se spune / 55

Capitolul XXI. Când o prietenie devine acasă / 61

Capitolul XXII. Oglinda în care învăț să mă privesc / 64

Capitolul XXIII. Scrisoare către copilul care am fost / 71

Epilog. Viața mea, ofrandă de recunoștință / 73

În loc de final. Sunt, pentru că am fost / 76

Încheiere / 78

Despre autor / 79

Introducere

Ziua în care am venit pe lume a fost începutul unei călătorii unice, pline de momente luminoase și altele greu de purtat.

Copilăria mea nu a fost ca a altor copii. Uneori, durerea apărea fără să înțeleg de ce, iar zilele mele erau marcate de momente în care nu puteam să mă joc sau să fiu la fel ca ceilalți copii.

Deși nu înțelegeam ce se întâmplă cu mine, de mică am simțit că trebuie să fiu puternică, să nu dau înapoi în fața greutăților care veneau rând pe rând.

Nu a fost ușor să învăț să trăiesc cu acele limite, să accept că viața mea va fi diferită, că unele zile vor fi mai grele decât altele. Dar în fiecare moment de cumpănă, am știut că nu sunt singură.

O prezență tăcută, dar puternică, Dumnezeu, m-a însoțit mereu și m-a ajutat să găsesc lumina atunci când totul părea în beznă.

Capitolul I

O copilărie altfel

Viața mea a început cu o dorință. O dorință venită din inimile celor care nu știau încă ce planuri avea Dumnezeu cu mine.

Bunica mea mă voia. Își dorea din suflet ca mami să mai aducă pe lume un copil. Avea deja un băiat și o fată, dar simțea că lipsește ceva. Poate o completare. Poate un echilibru. Poate... eu.

Mami, însă, era puțin reținută. Nu era sigură că își mai dorea și al treilea copil. Era tânără, viața nu fusese ușoară până atunci, iar gândul de a aduce pe lume încă un copil o făcea să se teamă. Dar la îndemnul bunicii, și poate la șoapta divină pe care doar o mamă o poate auzi în inimă, a decis că da – eu voi veni pe lume.

Fratele și sora mea nu știau ce urma să însemne sosirea mea. Pentru ei, eram doar o surioară care urma să le completeze copilăria. Nu știau că vor primi un altfel de rol: acela de a avea grijă de mine, de a învăța răbdarea, sacrificiul, și de a înțelege ce înseamnă să iubești un om care are nevoie de mai mult.

M-am născut într-o familie frumoasă, unită, dar fără nicio bănuială despre ce avea să urmeze. Părinții mei erau tineri, cu vise mari și inimi deschise. Și, deși în anii ce urmau să vină, aveau să simtă ce înseamnă teamă și neputință, aveau să descopere și ce înseamnă credință, speranță și o forță interioară pe care nu știau că o au.

Nu îmi amintesc nimic din primii doi ani de viață.

E ca și cum m-aș fi născut la doi ani, odată cu diagnosticul.

Pentru mine, începutul nu a fost joaca, ci spitalul.

Nu a fost alergarea, ci așteptarea.

Și poate de aceea nu pot separa copilăria de luptă – ele au început în aceeași zi.

Aceasta este povestea mea. O copilărie altfel. Nu plină doar de joacă și libertate, ci de spitale, tratamente, lacrimi, dar și de o iubire nemărginită.

Urmează să-ți povestesc cum un diagnostic mi-a schimbat viața și cum, pas cu pas, am învățat să trăiesc frumos chiar și în cele mai dificile condiții. Pentru că uneori, viața nu începe cu promisiunea ușurinței, ci cu chemarea luptei.

Capitolul II

Un diagnostic mic pentru o viață mare

Aveam doar doi ani. O copilă palidă, cu obrajii fără culoare, dar cu o scânteie vie în privire. Răceala părea una obișnuită – febră ușoară, nas înfundat, oboseală. Dar mami simțea că e mai mult decât atât. Simțea că ceva în trupul meu fragil cerea ajutor.

M-au dus la medicul de familie, cu speranța că voi primi un tratament banal și mă voi întoarce acasă cu același zâmbet jucăuș. Doar că privirea medicului a devenit serioasă când m-a văzut. A privit mai atent, mi-a luat pulsul, mi-a atins mâinile reci... și atunci a spus cu voce apăsată: „E prea palidă..., trebuie să mergeți urgent la analize mai amănunțite.”

A fost prima dată când îngrijorarea a intrat în casa noastră și a refuzat să mai plece.

A urmat un val de investigații, drumuri la spitale, așteptări, emoții. Părinții mei nu știau ce înseamnă, dar simțeau că nu va fi ușor. Iar apoi, diagnosticul a fost pus: „Beta talasemie majoră – cunoscută și ca anemia Cooley.”

Un nume necunoscut, greu de pronunțat, dar care avea să devină parte din fiecare zi a vieții mele.

Tati a întrebat cu voce tremurândă: „E ceva ce se vindecă?”

Iar medicul, cu regret în priviri, a răspuns: „Nu. Dar se poate ține sub control. Va avea nevoie de transfuzii de sânge toată viața.”

Pentru un părinte, nu există cuvânt care să aline o astfel de veste.

Pentru un copil, totul părea încă o joacă. Nu înțelegeam de ce lumea din jur se încruntă. Eu voiam doar să fiu în brațele mamei.

Dar acolo, în acea zi, viața noastră s-a împărțit în două: înainte și după diagnostic.

A fost ziua în care părinții mei au învățat ce înseamnă să lupți, nu doar pentru tine, ci pentru copilul tău.

A fost ziua în care trupul meu mic a primit o cruce grea.

Dar a fost și ziua în care a început cea mai mare dovadă de curaj: trăirea cu demnitate, în ciuda durerii.

Capitolul III

Liniștea care țipă în sufletul părinților

Când părinții mei au aflat diagnosticul, timpul s-a oprit pentru o clipă. Beta talasemie majoră. Un nume care nu însemna nimic pentru cei din jur, dar care, pentru mami și tati, a devenit deodată totul. Un cuvânt greu, rece, medical – dar care în spatele lui ascundea durere, temeri și multe întrebări fără răspuns.

Mami nu a plâns pe loc. Nu pentru că nu simțea durerea, ci pentru că și-a făcut un legământ tăcut cu ea însăși: să fie puternică pentru mine.

A ieșit din cabinet cu mine în brațe, m-a strâns tare la piept și, în timp ce îmi mângâia părul, gândurile ei alergau haotic: „Ce înseamnă asta? Ce va fi cu fetița mea? Va suferi? Va avea o copilărie? Ce greșală am făcut? De ce ea?”

Tati... tăcea. Dar în acea tăcere se auzeau cele mai puternice strigăte. L-am simțit, chiar dacă eram mică. Îi simțeam mâna mai caldă, mai nesigură, de parcă nu voia să-mi dea drumul nici măcar o clipă.

Când mami nu îl vedea, se ascundea câteva secunde, întorcea privirea și-și ștergea ochii.

Dar când revenea lângă mine, zâmbea. Pentru că, fără să știe, de atunci încolo avea să învețe să-și ascundă durerea și să îmbrace fiecare zi într-un curaj nou, pe care nici nu știa că îl are.

Au urmat luni întregi de întrebări. De căutări. De mers la medici. De speranțe agățate de cuvinte care uneori veneau, alteori nu.

Au început să citească, să întrebe, să învețe despre o boală care, până atunci, nu făcea parte din lumea lor.

Au învățat o limbă nouă: limba îngrijorării și a grijii constante.

Au înțeles că viața noastră se va schimba. Că normalul altor familii nu va fi și al nostru.

Au învățat ce înseamnă perfuzii, transfuzii, investigații, fier în exces, valori care trebuie monitorizate, medici specialiști, și programări care deveneau parte din rutina noastră.

Dar, în toată această furtună, nu m-au lăsat niciodată singură.

Nu mi-au dat voie să simt teamă, deși ei o duceau în suflet în fiecare zi.

Tati devenise alinarea mea. Era suficient să îi aud vocea și parcă durerea se liniștea. El nu era doar stâlpul casei, ci stâlpul meu de curaj.

Mami... era totul. Era lacrima tăcută care se transforma în zâmbet pentru mine. Era promisiunea că voi fi bine.

Și, fără să știe, împreună, m-au învățat lecția vieții: să lupți, chiar și atunci când nu știi dacă vei câștiga.